

I-a böner, förföljelser. — *Syn.* Trägen, Enträgen, ihållig, Envis.

Anm. *Ihårdig* kommer af *I*, partikel, hvilken förord begagnades som prefix, att öka bemärkelsen, och *Hårdig*.

IHÄRDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara ihärdig. — *Syn.* Framhärdighet, ihållighet, ihängsenhet, Trägenhet, Enträgenhet, Envishet.

IHÄRDIGT, adv. Med ihärdighet. *Arbeta i. I. förfölja någon.*

IJÄNS, ijä'nns, se *Jäns* ell. *Jans*.

IKALF, i'källv, a. oböjl. Säges om en ko ell. en hona af de idslande djuren, som är drägtig.

IKLÄDA, i'klä'da, v. a. 2. Bekläda med. *I. en häktad person fångdräkten.* (Fig.) *I. moralen en intagande drägt,* på ett intagande, behagligt sätt framställa dess läror. — *I. sig,* v. r. 1) *Taga på sig* (klädnad, drägt, o. s. v.). *Han i-dde sig en spansk drägt. I. sig en vapenrustning.* (Fig.) *I. sig ens person,* föreställa någon, vara i dess ställe. *I. sig en ny menniska,* bättra sig. — 2) (fig.) *Åtaga sig. I. sig en annans skuld, skyldighet, förbindelse, embete.*

IKONOGRAFI, ikånå'grafi, f. 3. (från grek.) Beskrifning af bilder, bildstoder ell. andra antika minnesmärken, som tillhöra bildhuggeri- och målarekonsten.

IKONOLOGI, ikånå'lå'ji, f. 3. Se *Sinnebildslära*.

IKORN, i'kå'rn, m. 2. eller

IKORRE, i'kå'rre, m. 2. Se *Ekorre*.

IKOSAEDER, ikå'såéd'r, m. 2. pl. — *edrar.* (mat.) Solid kropp, innesluten af 20 licksidiga och likvinkliga trianglar.

IKOSANDRIA, ikå'sanndri'a, f. sing. Tolfte klassen af Linnés växtsystem, innefattande växter med flera ståndare, vanligen omkring 20, alla sitande på blomfodrets inre sida, eller i kanten, der kronbladen äro fästade vid blomfodret.

IKRING, se Omkring.

IKTEBÄR, i'ektebå'r, n. 5. Bär af Ikteörten.

IKTEGRÄS, i'ektegrås, n. 5. Se *Ållgräs*.

IKTEÖRT, i'ekteörr't, f. 3. Örten *Actaea spicata,* med hvit blomklase, stinkande lukt och giftiga bär.

IL, m. 2. Häftig vindstöt. Betydde ursprungligen: Stormhvirvel.

ILA, v. impers. 1. I. (af Il) Det i-r i tänderna, värken i tänderna kommer rycktals, ögonblickligt och i hög grad våldsamt.

ILA, v. n. 1. II. Springa fort; hasta, skyn-da så fort som möjligt. I. någon till hjälp. I. bort.

Anm. Detta verb kommer af forna ordet *Il*, fotblad, och betyder ursprungligen: Springa så fort, att fotbladen under språnget vändas uppåt.

ILA, v. n. 1. III. Gammalt verb, som betyder: Dröja, söla, och bibehåller sig ännu i ord-språket: *I. får aldrig hvila,* ell. *I. kommer aldrig till hvila,* en solare får aldrig slut på det han har för händer.

ILAGRÄS, i'lågrås, n. 3. Örten *Anthericum ossifragum,* med hvitgula blommor.

ILANDE, n. 4. Häftigt springande, hastande, skyndande.

ILBUD, i'lbud, n. 5. Se *Kurir*.

ILEK, i'lék, f. 2. Se *Jernek*.

ILFÄNAS, se Ilfånas.

ILIAD, --åd, m. 3. (grek. Ilias) Homers hjeltedikt om staden Trojas (Ilios) belägring.

ILIG, i'ligg, a. 2. *I-t väder,* sådant, då häftiga vindstöd litet emellanåt komma.

ILIGT, adv. Det blåser i., det är ett iligt väder.

ILLA, adv. Kompar. Vårre. Superl. Vårst. (af *Ill*, ond, elak) 1) Ondt. *Göra i. Göra någon i.,* tillfoga någon ondt. *Göra sig i.,* tillfoga sig någon skada, skada sig, t. ex.: *Han har gjort sig i. i handen. Göra i. åt sig sjelf,* skada sig sjelf. *Taga i. upp,* finna sig stött, sårad, miss-tycka, t. ex.: *Tag ej i. upp, att jag påminner derom. Tala i. om någon,* säga något, som förklenar hans rykte. *Vilja en i.,* söka att skada honom, önska honom ondt. *I. utlyda,* gifva något en falsk tydning, så att det synes innebära en förolämpning, en oförrätt, o. s. v. *Det är i. oss emellan,* vi åro osams. *Gå i. åt någon,* hårdt, strängt behandla, bemöta, tukta, förebrå, lexa upp, o. s. v. — *Syn.* Ondt, Arg, Elakt. —

2) Icke väl: oriktigt, falskt, orätt, fult, obehvämt, olyckligt, obehagligt. *Må i. Höra, se i. Tala i.* (jfr. bem. 1.). *Skrifva, dansa i. Vi sulto i. Lukta i. I. klädd. I. beskaffad, bestäld. Se i. ut,* hafva fult utseende; (fig.) icke lofva lycklig utgång; säges äfven om något, som kan ingifva andra personer dåliga tankar om en, t. ex.: *Det ser i. ut för en ung flicka, om hon går i sällskap med en illa känd person. I. känd,* känd för en dålig karakter, dåliga handlingar. *I. beryktad,* som har dåligt rykte om sig. *I. till mods, rädd, orolig, bekymrad,* vid dåligt lynne. *I. tillfreds, missnöjd;* äfv. orolig, ledsen, bedröfvad, harmsen. *Vara i. tillfreds med någon. Vara i. ute, fast för,* vara svårt utsatt för någon fara, något obehag. *Det går honom i.,* olyckligt. *Det står i. till med honom,* han är i en svår, farlig, olycklig belägenhet. *Vara i. i sina affärer,* hafva dåliga affärer, vara i svår belägenhet. *Det står i. till med saken,* saken har ingen framgång, vill icke lyckas. *Slå i. ut,* misslyckas. *Slå sig i.,* berga sig dåligt; äfv. försvara sig klen; äfv. göra sin sak dåligt. *Lefva i. tillsammans,* i missämja. *I. vid, rädd, förskräckt. Blifva i. vid, göra någon i. vid, vara i. vid. Taga i. vid sig,* blifva rädd, orolig, häpen, bekymrad. — *Syn.* Dåligt, Eländigt, Uselt, Ömkligt, Erbarmligt, Jemmerligt, Galet, Gement. — 3) I hög grad, ganska mycket, svårt. *I. sårad, sjuk. Han brände sig i. Slå någon i. I. stagen. Slå sig i.,* slå sig, så att man får svår skada deraf. *Falla i.,* falla och skada sig svårt. *Han blef i. ond. — Ss. I-luktande, -smakande.*

ILLAK, se Elak.

ILLAMÄNDE, a. 1. Som mår illa, ej är riktigt frisk. — S. n. Helsotillstånd, då man ej är fullkomligt frisk, utan att dock vara sängliggande sjuk.

ILLASINNAD, a. 2. Som har ondt i sinnet, vill någon illa. *En i. menniska.* — Brukas äfv. ofta substantivt. *De i-e.*

ILLATÄNKANDE, a. 1. Som har ondskefulla tankar. En i. menniska. — Substantivt säges äfv.: De i.

ILLBRÅGD, m. 3. Se Illgerning.

ILLEGAL, --ål, a. 2. Olaglig.

ILLEGALITET, ----ét, f. 3. Olaglighet.

ILLEGITIM, illeschiti'm, a. 2. Olaglig, orättmätig; oäkta.

ILLEGITIMITET, illeschitimitét, f. 3. Olaglighet, orättmätighet; oäkthet.

ILLER, se Hiller.

ILLFUNDIG, a. 2. Se Illstig.

ILLFUNDIGHET, f. 3. Se Illstighet.